

Kafayı yemek / I'm going to eat my head off!

by Canberk Akçal and Elif Yıldırım

Kafayı yemek is a way of questioning the moment.

Drastic changes, such nice weather, feeling a bit down for the day.

Take a coffee, have a break, let's do some walking.

Is there anyone up to meet today?

Dear passengers, please wear a FFP2 mask and don't forget to follow the rules of the covid-19 regulations.

The list goes on, as you are going from one place to another, trying to understand why or how you position yourself during the times of change. As everyday life follows you, orders you or creates so called routines for you, where are your limits? How do you position yourself in the Nachbarschaft/Bezirk/Center? Where do you start to "eat your head off"?

"Code red": UN scientists warn of worsening global warming.

Why and how are people with mental illness at higher risk during the lockdown?

The housing crisis in Berlin is a rising concern as the demonstrations are ongoing.

Life after Tacheles: What's become of the artist squatters?

What is real and what is true? True is a word that has been used from time to time. We trust when it's true. It's true love. I am true to my aims. The truth is...A verdict? A solution? A way of looking into things? As we are wandering around the ruins of information, refreshing our newsfeeds for an answer, are we losing our navigation? How can we "curate" all those truths? Are we starting to "eat our heads off"?

kafayı yemek

The Turkish Dictionary of Sayings and Idioms defines *kafayı yemek* as becoming distressed due to extreme tiredness. It translates to eat one's head off. It can be conjugated in singular as well as in plural. Extreme tiredness can also be interpreted as extreme feelings. *Kafayı yemek* can be seen as reacting heavily or being confused in dramatic moments.

Kafayı yemek is one of the most used sayings in the Turkish language.

Here are some examples:

I got so bored, kafayı yicem!

(I'm going to eat my head off!)

Kafayı yicem, the sea looks incredible today, what a beauty!

(I'm going to eat my head off!)

There is so much to do, take a break or kafayı yicen!

(You're going to eat your head off!)

Kafayı yicez, they are always like that. We can't take it anymore!

(We're going to eat our heads off!)

Kafayı yicem.

(I'm going to eat my head off!)

Kafayı yemek is a way of questioning the moment.

Take a deep breath, feel the breeze of the seaside. Walk onto the beaches, see the sunset with a cold rosé in your hand. Or simply stretch your body for a while, start finding the word, the mantra, say it over and over again until it hits you. Concentrating on you. You. As the time passes by, how are you? How do you see yourself, through others, mirrors, sitting at a nice cafe and looking at others? Where are your spaces in the city or words you select that you feel comfortable? Everybody needs a break as you do, the city, tension, Berlin is a big town, don't party right now. The weather becomes gray, you have you, only you, feeling alone aren't you? The thoughts help you rise up or let you down even more. You take a walk, remember your holidays, accept your routines but sometimes? What happens in that moment where it simply breaks, sparks, changes you in a second, where the melancholy kicks in with a deeper understanding of time. You feel like you solved everything and nothing, conquered your loneliness because you accepted it. During those moments of wisdom, being out of the ordinary, who do you call? How do you share *"eating your head off"*?

People are passing by, we are moving. Different voices, images, going to U-Bahn waiting for a verspäteter Zug, somebody asks for money, everybody listens to music eventually. We are constantly on our path, wandering to our aims, having fun, having a laugh, having a good moment, having... There are also people who are feeling not having, breezed with bad memories of that huge city, isolated in a small WG-room, dormitory, broken dreams. Isolated even on streets? How can we communicate with each other with all those differences churning like a sea, smashing all those stones from below? We try to share a space together, creating simple and local rules. Maybe use some words for it, to pinpoint the timely print of ourselves. Sharing the same vibe, having a dress code, a saying to be used in a bakery, creating a pickup line, being late to somewhere unconsciously. Every movement, every saying, anything popular is part of this Zeitgeist we are creating constantly. Every choice of ours serves to define the communication to each other. What are those? When do we feel stricted, restricted, feeling not enough, gentrified in our district? How do we relate to each other and our city/Bezirk/street when there is a crisis going on? Where and when do we share *"eating our heads off"*?

Kafayı yemek is to be true to yourself.
Kafayı yemek is deorganizing under circumstances.
Kafayı yemek is documenting the time through sayings.
Kafayı yemek is wandering around the city.
Kafayı yemek is reacting.

What is kafayı yemek for you?

Kafayı yemek

Canberk Akçal ve Elif Yıldırım

Kafayı yemek anı sorgulamaya açılan bir yoldur.

Büyük değişimler, güzel hava, belki biraz moral bozukluğu. (Bir) kahve al, (bir) mola ver, (bir) yürüyüşe çıkalım hadi. Bugün buluşmak isteyen var mı? Sayın yolcular, lütfen mesafe ve hijyen kurallarına uyunuz. Liste uzayıp gitmeye devam ederken ve sen bir yerden başka bir yere salınırken, değişimlerin süregeldiği bir zamanda yine sen nerede ve nasıl durduğunu anlamaya çalışırken...veya gündelik hayat seni kovalarken, bir şeyler dikte ederken, bir tür rutinler silsilesini üstüne salıverirken...Sınırların nerede? Kendini semt/mahalle/merkez arasında nereye koyuyorsun? Nerede artık kafayı yemeye başlıyorsun?

“Kırmızı alarm”: BM’de bilim insanları küresel ısınmanın kötüleşeceği hakkında yeni bir bildiri yayımladı. Psikolojik rahatsızlığı olan kişiler karantina boyunca neden ve nasıl daha yüksek riskteler? Berlin’deki gayrimenkul krizi yükselirken protestolar devam etmekte. Tacheles’ten sonra yaşam: Sanatçı işgalevi neye dönüşecek? Doğru ve gerçek ne? Gerçek karşımıza çıkmakta hayli ısrarcı bir kelime. Bir şey gerçekse inanmak istiyoruz. Gerçek aşk bu, evet! Gerçekçi bir açıklama var elimde. Gerçekten hedeflerime yönelmiş durumdayım. Gerçek aslında...Verilen bir karar? Bulunan bir çözüm? Bir şeylere bakma biçimi? Bilginin yıkıntıları arasında gezinirken ve newsfeedimize bir refresh daha atıverirken, pusulamızı yitirmeye mi başlıyoruz? Bu kadar fazla “gerçeği” kürate edebilmek mümkün mü? Artık biz kafayı yemeye mi başlıyoruz?

kafayı yemek

Atasözleri ve Deyimler Sözlüğü kafayı yemeyi aşırı yorgunluktan ötürü bunalıma girmek olarak tanımlar. Aşırı yorgunluk burada aşırı duygu yoğunluğu olarak da yorumlanabilir. kafayı yemek, beklenmedik anlarda dramatik/ekstrem tepki vermek veya kafa karışıklığı olarak görülebilir.

kafayı yemek, Türkçe’de oldukça sık kullanılan (argo) bir deyimdir. Birkaç kullanım şekli:

Çok sıkıldım abi, kafayı yicem!
Kafayı yicem, deniz acayıp güzel, aşka geldim!
Felaket yoğunsun, bi mola ver yoksa kafayı yicem!
Kafayı yicem artık, hep böyleler!
Kafayı yicem!

Kafayı yemek anı sorgulamaya açılan bir yoldur.

48h Neukölln

Derin bir nefes al, denizin tuzlu ürpertisini içine çek. Kumsalda bir yürüyüşe çık ve günbatımını elinde soğuk bir rosé ile yeniden keşfet. Ya da sakince vücudunu esnetmeye başla, kelimeni bul, mantran, tekrar tekrar söyle, içine gireceğin döngüden korkmadan, o sana ulaşana kadar. Sana odaklanmak. Sen. Sahi zaman geçip giderken, sen nasılsın? Seni nasıl buluyorsun, birilerinin ardında mı, karşına çıkan bir aynada mı yoksa bir kafede oturup başkalarına bakındığın bir anda mı? Şehirde seni rahat hissettiren yerler nerede ya da hangi kelimeler seni bir tür comfort zone'a çekiyor? Herkesin bir araya ihtiyacı var, büyük şehir, gerginlik, Berlin kocaman bir kasaba ve dans etmek bugün pek uzak sana. Hava yavaşça grileşmeye başlıyor, yürüyorsun, sen varsın, eşlikçin, bir tek sen, yoksa sen biraz yalnız mı hissediyorsun? Kafadaki düşünceler seni bir anda zirvelere tırmandırıyor veya bir uçurumdan atlar gibi boşluğa sürüklüyor. Bilmem kaçınıcı yürüyüşünde güzel zamanları hatırlıyorsun, bir yaz vakti eğlendiğin bir anı, belki biraz rutinlerine sarılıyorsun ama bazen? Bazen bir an oluyor ve her şey sakince kırılıp, yıkılıp, kıvılcımlar çıkarıp seni saniyeler içerisinde değiştirirken bir bakmışsın sana beklenmedik bir bilgelik sunan melankolin zamanı yeniden tanımlıyor. Sanki her şeyi çözmüşsün ve hiçbir sonuca varamamışsın, kendi yalnızlığında dolanabilmişsin çünkü onu kabul etmişsin. İşte o beliren, bir anda kaçıp gidebilen o hayatı köküne kadar yakaladığına inandığın anlarda kimi arıyorsun? *Kafayı yediğini* nasıl paylaşıyorsun?

İnsanlar geçip gidiyor ve biz sürekli hareket halindeyiz. Farklı sesler, imajlar, U-Bahn'a doğru ilerlerken bir "Verspaetung"un önünde bekleme, birileri para isterken herkes müzik dinlemekte. Sürekli bir rotada ilerliyoruz, hedeflere doğru, güzel bir ana sahip olurken, iyi bir gülüşe şahit olurken, olurken.... Bir de bazı insanlar var olmak ve sahiplenmek arasında bir dengeyi tutturamazken, şehrin kötü anılarıyla titrerken, küçük bir WG'de sıkışmış, belki bir yurt odası, belirli belirsiz hayallere tutunamazken. Belki sokakta bile sıkışmış bir tür izole hayatı sürdürürken? Bunca farklılığın yarattığı lodosta oradan oraya sallanırken biz, birbirimizle nasıl iletişebiliriz? Evet, bir alanı paylaşıyoruz, basit ve lokal birkaç kural ile birlikte. Belki bunlar için birkaç kelimeyi de beraberimizde sürüklüyoruz, şehirdeki zamanımızın izini bırakabilmek derdiyle. Aynı vibe'ı taşıyıp, bir tür dress code'a ayak uyduruyor, pastanede halihazırdaki bir selamı gülümseyerek verirken, flörtleşmenin ilk cümlesini bulmaya çalışıyor, belki de yine bir yerlere geç kalıyoruz farkında olmadan. Her hareket, her cümle, kalıp, deyim, her popüler öge durdurak bilmeden yarattığımız Zeitgeist'a dokunmaya devam ediyor. Her tercih bir noktada birbirimizle iletişmenin de giriş cümlesi oluyor. Peki ne bu tercihler? Ne noktada daralmış, sıkılmış, sınırlandırılmış, kentsel dönüşmüş hissediyoruz? Biz birbirimizle ve şehirle/semtle/sokakla bir kriz anında nasıl ilişki kurabiliyoruz? Ne tür bir bağ var bu ilişkide? Nerede ve ne zaman birbirimizle *kafayı yediğimizi* paylaşıyoruz?

48★h Neukölln

Kafayı yemek kendine olduğun gibi davranabilmek.
Kafayı yemek olaylar silsilesinde çarkın içerisine bir çomak sokabilmek.
Kafayı yemek zamanı sözlerle dökümante edebilmek.
Kafayı yemek şehirde bir avare olup gezinebilmek.
Kafayı yemek bir tepki verebilmek.

Peki senin için kafayı yemek ne demek?